

— Защо искате това? За да покажете своята храбростъ ли? Помислете си, кучето може да ви разкъса на парчета и нѣма да има кой да ви помогне. Докато ние отключимъ вратата, вашето гърло ще бжде, може би, вече прехапено.

— Но нали гърлото принадлежи на мене? — пошегувахъ се азъ — за него вие не се безпокойте. Само не ми се бъркайте и не ми прѣчете.

— Добре, азъ ще направя всичко, каквото искате — каза той.

Спрѣхме се предъ познатата вила съ спустнати решетки. Тъжно гледаше тя съ нейнитѣ помрачени очи — прозорци.

Щомъ заскърца бравата на заключваната врата, отъ далечната стая се чу високъ лай, и грамадниятъ догъ изкочи изподъ старата изпочупена кушетка и се спустна срещу мене. Въ това време другаритѣ ми, прилепили лица до прозореца, съ ужасъ наблюдаваха отвънъ моята среща съ кучето.

Азъ стоехъ спокойно, а догътъ, страшно озъбенъ, рѣмжеше и пристѣпяше къмъ менъ.

Азъ направихъ леко движение срещу него, изопнахъ шия напредъ и захихъ погледъ въ неговитѣ очи. Догътъ полека се приближаваше къмъ мене и рѣмжеше още по-силно. Слюнка се точеше отъ разтворената му муцуна, а очитѣ му се пълнѣха съ кръвъ. Струваше ми се, че още единъ мигъ и той ще впие зѣбитѣ си въ моето гърло. . .

Но азъ вървѣхъ напредъ, приближавайки се къмъ кучето съ сжщата бързина, съ каквато то идѣше на среща ми. Догътъ се спрѣ; спрѣхъ се и азъ. Ние впихме единъ въ другъ очи. Въ дълбоката тишина се чуваше само глухото рѣмжеше на кучето съ прихълцване. . . Кучето се спрѣ и взе стойка на войникъ предъ офицера: изопна опашката си като прѣчка и малко се поизтегна, като ме гледаше право въ очитѣ съ своитѣ мал-